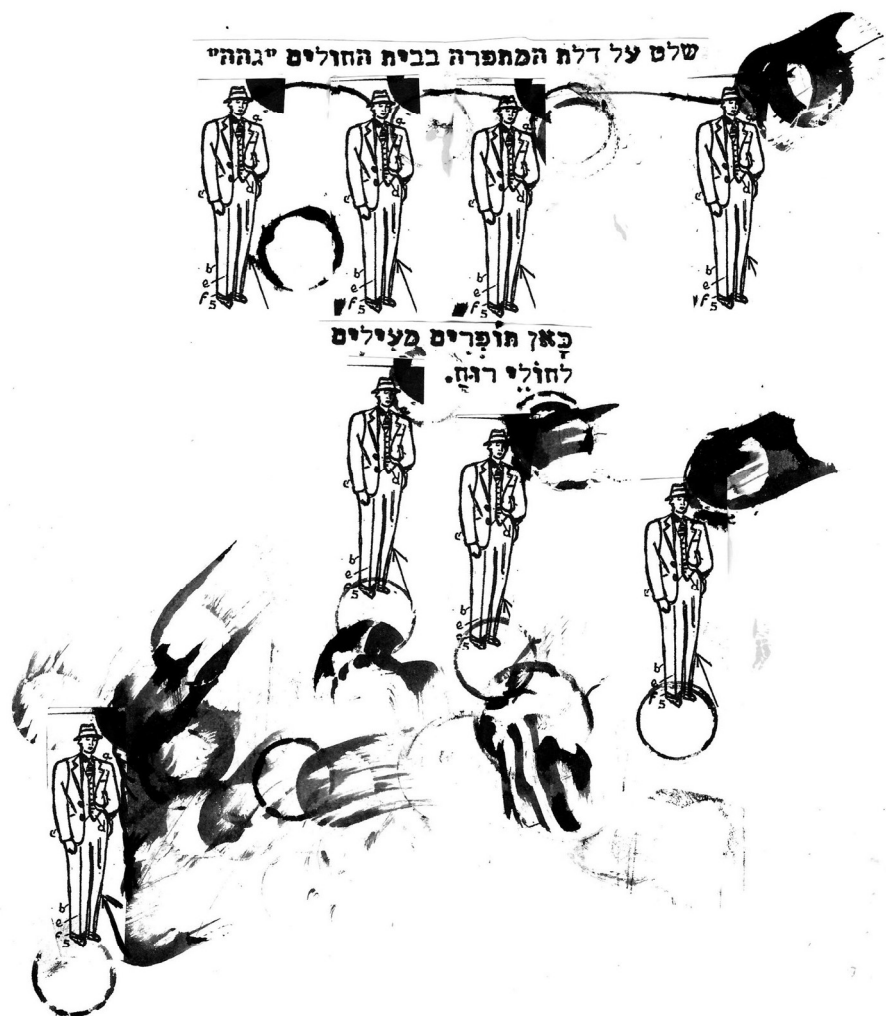

רוני סומק

שלט על דלת המתפרה בבית החולים "גהה"

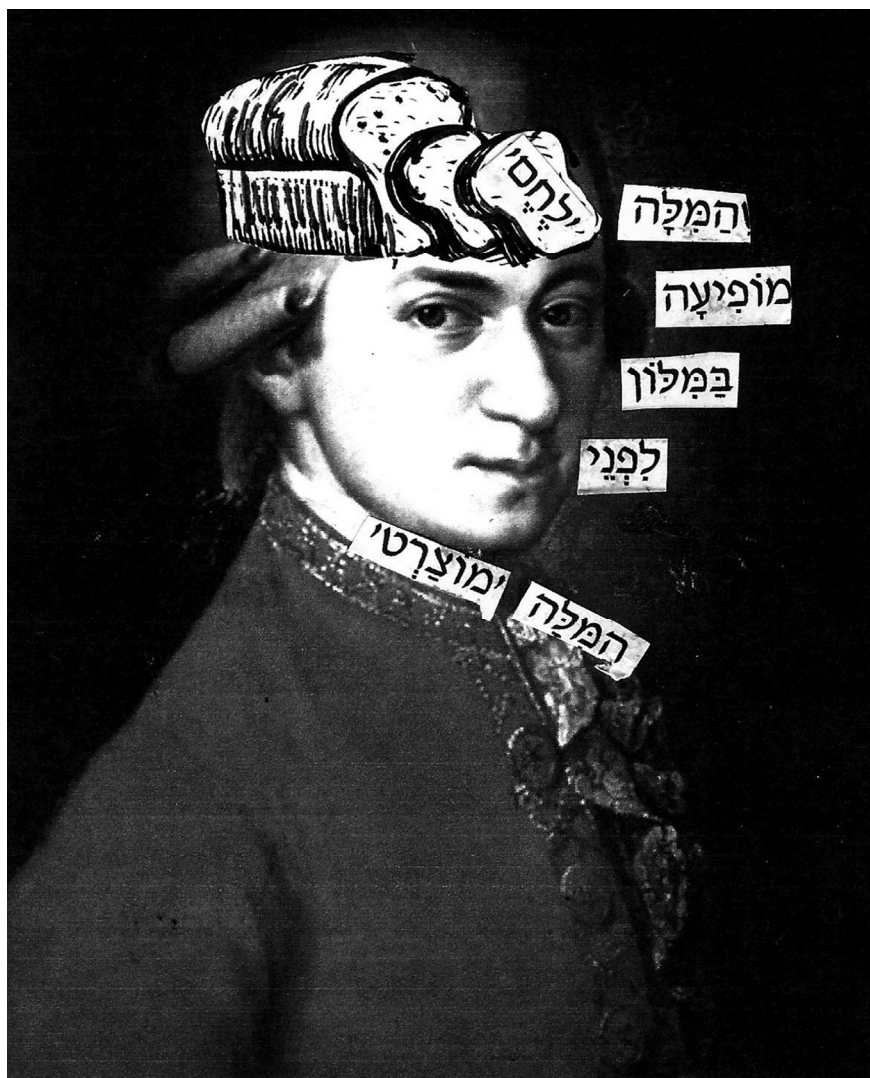
כאן תופרים מעילים
לחולי רוח.

קנאה. צד א', צד ב'

קנאתי בהן, בילדות שבאו משכונת העשירים
עם תיקי נגינה אדמים כל כך ואצבעות שהפקרו
לקלידי פסנתרה של גברת פאני, השכנה שלנו.
ממרחק כמה קירות אפשר היה לשמע איך התחננה שלא
יתעללו במוצרט, שאת התווים מהקונצ'רטו לפסנתר מספר 21
חרתה על צריפי ברגן בלזן.
אבי, שקרא את כל מפתחות הסול שהתרוצצו בעיני,
ושידע שאצבעותי המסתרות בכיסים רוצות להתערבב
באצבעות הבנות האלה, פתח ארנק, כדי שאראה תהומות ריקים
ואבין שהמלה 'לחם' מופיעה במלון לפני
המלה 'מוצרט'.
"תגיד להן", אמר, "שאותך לא מכריחים ללמד פסנתר".
לא האמנתי לעצמי, אבל אמרתי.
והן, בנות קציני צבא, קנאו פתאום
בכנו של פקיד מס רכוש שלא השלך
לקרבות הדו רה מי.

וידעתי אז, שצריך לקרע את השמלה מגופה
של המלה 'קנאה' כדי שכלם יראו את צלקות השקר
שצרכתי בי,
שצרכתי בה.

שורות שכתבתי לכריכה האחורית של מדריך ציפורים עתידי

בסמטה מול ביתי
בשלוט המצמד לקיר גן ילדים
כתוב, שאפשר לשמע ציוצי נחליאלי לבן,
שחרור,
נקר,
אדם-חזה
או
חוחית.

במדף הספרים מעל ראשי
העורב של אדגר אלן פו
מתגרה בשלושה בני עורב מבלדה סקוטית
ובאחיהם האנגלי, שעל אדמת שירו של טד יוז
עדין מנקר פח אשפה חלוד.

לפעמים, קוראות וקוראים יקרים,
אני מסתפק בהם
וסוגר את החלון.

